(הרי) [וְכִי] מוּשְׁבָּע וְעוֹמֵד עָלָיו מֵהַר סִינַי – וכי חובת הקידוש וההבדלה על היין היא מן התורה, עד שהוצרך לימוד מיוחד לאוסרם על הנזיר, הלא חיובם רק מדרבנן ופשוט שאין איסור יין לנזיר נדחה מפניהם.

אֶלָּא מבארת הגמרא, כִּי הָא [–כמו] דְּאָמַר רָבָא, האומר 'שְׁבוּעָה שֶׁאֶשְׁתֶּה יין', ומחמת שבועתו מְצֻוֶּה לשתותו [ונקרא "יין מצוה"], וְחָזַר וְאָמַר 'הֲרֵינִי נָזִיר', ונאסר ביין משום נזירותו, הדין הוא שאָתְיָא נְזִירוּת וְחָיְילָא עַל שְׁבוּעָה – חלה נזירות על השבועה, ונאסר אף ביין שנשבע לשתותו. ואת דין זה לומד רבי שמעון מיתור הכתוב 'מִיַּיִן וְשֵׁכָר יַזִּיר'.

מקשה הגמרא: וְרַבָּנַן נַמִּי הָא מִיפְּעֵי לֵיהּ לֵאֲסוֹר יֵין מִצְוָה כְּיֵין רְשׁוּת – והרי גם לחכמים צריך פסוק זה ללמד שהנזיר נאסר אפילו ביין של מצוה, ומהיכן למדו שנעשה נזיר אף בקבלת אחד מאיסורי הנזירות. מתרצת הגמרא: אִם כֵּן שהפסוק בא לאסור יין מצוה, לֵימָא קְרָא רק 'מִיַּיִן יזיר', מַאי 'וְשֵׁכָר' – לשם מה הוסיפה התורה 'ושכר', אלא שָׁמְעַתְּ מִינָּהּ תַּרְתֵּי – יש ללמוד את שני הדברים, מ'יין' לומדים שהנזיר נאסר אפילו ביין של מצוה, ומ'שכר' לומדים שבקבלת נזירות מאיסור אחד חלה נזירות גמורה.

מבארת הגמרא: וְלִרְבִּי שִׁמְעוֹן שסובר שאינו נעשה נזיר להכל על ידי קבלת אחד מאיסורי הנזירות, הֵיינוּ טַעְמָא דְּכָתַב 'שֵׁכָר' – הטעם שהוסיפה התורה 'שכר' כדי לְאַלּוּפֵי 'שֵׁכָר' 'שֵׁכָר' לְמִקְדָּשׁ – ללמד גזירה שוה לענין איסור עבודה במקדש לשתויי יין, דִּכְתִיב ביציוני התורה לאהרן ובניו שלא יעבדו במקדש בהיותם שתויי יין (ויקרא י ט), 'יַיִן וְשֵׁכָר אַל תֵּשְׁתְּ אַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ', ודורשים מגזירה שוה 'שכר' 'שכר', מַה לְּגַבֵּי נְזִיר יַיִן הוּא דְּלִיתְּסַר – כשם שהנזיר נאסר רק ביין אֲבָל בִּשְׁאָר מַשְׁקִין המשכרים לֹא, אַף לְגַבֵּי איסור עבודה בְּמִקְדָּשׁ, נַמִּי – גם רק יַיִן הוּא דְּלִיתְּסַר – יאסר לכהנים, אֲבָל אם שתה שְׁאָר מַשְׁקִין הַמְשַׁכְּרִין, לֹא נאסר מחמתם בעבודה.

וְלִאֲפוֹקֵי מִדְּרַבִּי יְהוּדָה – להוציא מדעת רבי יהודה, דְּתַנְיָא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲבָל דְּבֵילָה קְעֵילִית – תאנה ממקום הנקרא קעילה, וְשֶׁתָּה [–או שתה] דְּבַשׁ וְחֹלֶב [–או חלב], המשכרים ביין, וְנִכְנַם לַמִּקְדָּשׁ ועבד, חַיָּיב מלקות משום "יין ושכר אל תשת". הרי שרבי יהודה מדמה שאר דברים המשכרים ליין. ורבי שמעון חולק עליו ודורש מגזירה שוה 'שכר' 'שכר' מנזיר שדווקא יין אסור.

אופן נוסף ליישב את יתור תיבת 'שכר' לרבי שמעון: אִיצְטְרִיכָא אֵימָא, לְפִי שֶׁרַבִּי שִׁמְעוֹן לֵית לֵיהּ אִיפּוּר חָל עַל אִיפּוּר – אינו סובר שדבר שכבר אסור מן התורה יכול לחול עליו איסור נוסף, דְּתַנְיָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, הָאוֹכֵל גְּבִילָה בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים פָּטוּר על איסור אכילה ביום הכיפורים, לפי שאין איסור יום הכיפורים חל על הנבילה, וחייב מלקות רק משום איסור נבילה. והיה אפשר לומר, שכמו כן גם הנשבע שלא לשתות יין ואחר כך קיבל עליו נזירות, ועבר ושתה, לא ילקה מחמת נזירותו, לפיכך נאמרה תיבת 'שכר' ללמד שאיסור נזירות חל על איסור השבועה ולוקה משום שני האיסורים.

הגמרא חוזרת לבאר את דעת חכמים: וּלְרַבָּנַן נַמִּי שסוברים שבקבלת נזירות מדבר אחד נעשה נזיר לכל דיניו, הָכְתִיב 'מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה מִגֶּפֶן הַיָּיִן', ומלשון 'מכל' יש לדרוש שהנזירות חלה רק אם קיבל עליו את כל איסוריה, ומה ידרשו חכמים מתיבה זו. מתרצת הגמרא: אָמְרִי לָךְ רַבָּנַן, הָתָם לִימֵּד עַל אִיסּוּרֵי נָזִיר שֶׁמִּצְטָרְפִים זֶה עִם זֶה – הפסוק שם מלמד שאיסורי הנזיר מצטרפים לשיעור כזית, ונזיר שאכל חצי זית מהזגים וחצי זית מהחרצנים, חייב מלקות. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן שלמד מפסוק זה שהנזירות חלה רק בקבלת כל איסוריה, לֵית לֵיהּ צֵירוּף – אינו צריך לימוד על איסורי נזיר שמצטרפים, לפי שלדבריו בכל האיסורים [ואיסורי נזיר בכללם] לוקים על אכילת כל שהוא, דְּתַנְיָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, כָּל שֶׁהוּ לְמַכּוֹת – האוכל מדברים האסורים אפילו כל שהוא חייב מלקות, וְלֹא אָמְרוּ שצריך שיעור כְּזַיִת, אֶלָּא לְעִנְיַן קָרְבָּן – שהאוכל בשוגג אינו מתחייב קרבן עד שיאכל כזית, אבל לענין מלקות במזיד אין שיעור. ואם כן לגבי נזיר לא שייך צירוף כיון שאינו חייב קרבן על איסור אכילה ושתיה, אלא קרבנו בא על השלמת נזירותו, והפסוק 'מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה' מיותר ובא ללמד שאינו נזיר עד שידור מכולם:

משנה

האומר 'הֲרֵינִי כְּשִׁמְשׁוֹן כֻּלָּן מָנוֹחַ כְּבֶן מָנוֹחַ כְּבַעַל דְּלִילָה', שהזכיר את כל שלושת הדברים בקבלת הנזירות, או שלא הזכיר את שמו של שמשון ואמר רק 'הריני כְּמִי שֶׁעָקַר דַּלְתוֹת עַזָּה', או הריני 'כְּמִי שֶׁנִּקְּרוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת עֵינָיו', חֲרֵי זֶה נָזִיר שִׁמְשׁוֹן – צריך הוא לנהוג בנזירות כשמשון. ודיני נזירות זו יתבארו במשנה הבאה:

גמרא

הגמרא מבארת מדוע אינו נעשה נזיר בהזכרת שמו של שמשון בלבד. מקשה הגמרא: לְמָה לִי לְמֵימְנָא כָּל חֲלַיִן – לשם מה הצריך התנא שיאמר הנזיר את כל לשונות אלו, 'כשמשון כבן מנוח כבעל דלילה', וכי באחד מהם לא מועילה קבלתו. מתרצת הגמרא: צְרִיכִי, משום דְּאִי אָמַר הנזיר רק 'הֲרֵינִי כְּשִׁמְשׁוֹן', הָוֶה אָמֵינָא שִׁמְשׁוֹן אַחֲרִינָא – היינו אומרים שכוונתו להיות כשמשון אחר שישנו בעולם, ולא נתכוין לקבל נזירות כשמשון הנזיר, לכן קָא מַשְׁמַע לָן התנא שצריך לומר גם כֶּבֶן מָנוֹחַ, וְאִי תָּנָא כֶּבֶן מָנוֹחַ – אפילו אם אמר 'הריני כשמשון כבן מנוח', אין הוכחה שכוונתו לנזירות, אלא הָוֶה אָמֵינָא אִיכָּא דְּמִיתְקְרֵי הָכִי – היינו אומרים שיש אדם הקרוי שמשון בן מנוח, וכוונתו להיות כמוהו, לכן קָא מַשְׁמַע לָן התנא, שצריך לומר גם כְּבַעַל דְּלִילָה, וּכְמִי [–או כמי] שֶׁנִּקְּרוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת עֵינָיו, או כמי שעקר דלתות עזה, שצירוף אחד מסימניו המובהקים של משמשון הנזיר מוכיח על כוונתו לקבל עליו נזירות כשמשון:

משנה

המשנה מבארת את ההבדל שבין נזיר עולם לבין נזיר שמשון: מַה בֵּין מי שקיבל עליו להיות נְזִיר עוֹלָם, לְבֵין נְזִיר שִׁמְשׁוֹן, הרי בשניהם חלה עליו נזירות לכל ימי חייו. אלא שנְּזִיר עוֹלָם אם הִכְבִּיד שְׁעָרוֹ, מְגַלֵּחַ בְּתַעַר – יכול להקל מכובד שערו על ידי שיגלח מקצתו בתער, אבל אינו רשאי לגלח לגמרי, ובִיום שמיקל שערו מֵבִיא שָׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת, וְאִם נִטְמָא למת, מֵבִיא אחר שנטהר קָרְבַּן טוּמְאָה. אבל נְזִיר שִׁמְשׁוֹן, אף אם הִכְבִּיד שְׁעָרוֹ אֵינוֹ מְגַלֵּחַ, וְאִם נִטְמָא אֵינוֹ מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה לפי שמותר לו להיטמא למתים:

גמרא

מקשה הגמרא: נְזִיר עוֹלָם מַאן דְּכַר שְׁמֵיהּ – מי הזכירו עד כאן, שעליו דנה המשנה מה בינו לנזיר שמשון. מתרצת הגמרא: חַפּוּרֵי מְיחַפְּרָא – התנא חיסר בדבריו, וְהָכִי קָתָנֵי – וכך צריך לשנות, הָאוֹמֵר הֲרֵינִי נְזִיר עוֹלָם, חֲרֵי זֶה נָזִיר [עוֹלָם]. ולאחר שלמדנו שמועילה קבלה בלשון זו, מבארת המשנה מַה בֵּין נְזִיר עוֹלָם לְנְזִיר שִׁמְשׁוֹן, שנְּזִיר עוֹלָם הִכְבִּיד שְׁעָרוֹ מֵיקַל בְּתַעַר, וּמֵבִיא שָׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת, וְאִם נִטְמָא מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה, ואילו נְזִיר שִׁמְשׁוֹן הִכְבִּיד שְׁעָרוֹ אֵינוֹ מֵיקַל בְּתַעַר,

אגרות קודש

[כ"ג תמוז, תש"כ]

... ועיין פס"ד כ"ק אדמו"ר הצ"צ (שו"ת אה"ע סקמ"ג, ועד"ז בפס"ד שלו ליו"ד סקט"ז) שבנדו"ד אין מקום לחשש כלל וכלל ששם החתן וחמיו שוין.

וְאֵינוֹ מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה אם נטמא למת.

הגמרא דנה אם נזיר שמשון אסור להיטמא למתים: מלשון המשנה 'ואינו מביא קרבן טומאה' משמע שדווקא קָרְבָּן הוּא דְּלֹא מַייתֵי – אינו מביא, אֲבָל נְזִירוּת חָיְילָא עֲלֵיהּ, ואסור לו להיטמא למתים. מַנִּי מַתְנִיתִין, לֹא כְּרַבִּי יְהוּדָה וְלֹא כִּרְבִּי שִׁמְעוֹן. דְּתַנְיָא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נָזִיר שִׁמְשׁוֹן מוּתָּר לִיטַּמֵּא לְמֵתִים ואסור רק ביין ותגלחת, שֶׁכֵּן מָצִינוּ בְּשִׁמְשׁוֹן שֶׁנִּטְמָא למתים. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, הָאוֹמֵר 'הריני נָזִיר שִׁמְשׁוֹן' לֹא אָמַר כְּלוּם, לְפִי שֶׁלֹּא מָצִינוּ בְּשִׁמְשׁוֹן שֶׁיָּצְאַת נְזִירוּת מִפִּיו, אלא מבטן אמו נתקדש. ומעתה, מַנִּי – כדעת מי המשנה, אִי כְּרַבִּי יְהוּדָה, הָאֹמֵר שאפילו לְכַתְּחִילָּה נטמא למתים, וּמַתְנִיתִין קָתָנֵי אֵם נִטְמָא, ומשמע שלכתחילה אסור להיטמא, וְאִי כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן, הָאֹמֵר לֹא חָיְילָא עֲלֵיהּ נְזִירוּת כָּלָל, ובמשנה שנינו שחלה נזירות. מתרצת הגמרא: לְעוֹלָם כְּרַבִּי יְהוּדָה הִיא, ואכן אפילו לכתחילה מותר להיטמא, וְאֵידֵי דְּקָתָנֵי לְגַבֵּי נָזִיר עוֹלָם לשון 'אם נִטְמָא' לפי שאסור לו להיטמא לכתחילה, לכך תָּנָא נַמֵּי לְגַבֵּי נָזִיר שִׁמְשׁוֹן לשון 'אם נִטְמָא'.

מבררת הגמרא: לֵימָא רבי יהודה ורבי שמעון בְּפַלּוּגְתָּא דְּהָנֵי תַּנָּאֵי קָמִיפַּלְגִי – נחלקו במחלוקת תנאים אלו, דְּתָנָן, האומר הֲרֵי עָלַי בְּכִכָּר – יאסר עלי ככר זה בכבור בהמה טהורה, רַבִּי יַעֲקֹב אוֹסֵר את הככר בנדר, וְרַבִּי יוֹסֵי מַתִּיר. ומבארת הגמרא: מַאי לָאו, רַבִּי יְהוּדָה הסובר שבאמירת 'הריני כשמשון' חלה נזירות אף שנזירות משמשון חלה ממילא, סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יַעֲקֹב דְּאָמַר לֹא בְּעִינַן דָּבָר הַנִּידָּר – אין הנודר צריך להתפיס את נדרו בדבר שנאסר על ידי נדר, אלא גם אם התפיס בדבר שאסרה תורה בכבור, הנדר חל. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יוֹסֵי, דְּאָמַר בְּעִינַן שיתפיס בְּדָבָר הַנִּידָּר, ולא בבכור. ולכן המתפיס בשמשון שאיסורו לא היה על ידי קבלה אינו נזיר כלל.

דוחה הגמרא: לֹא, דְּכוּלֵּי עָלְמָא בְּעִינַן דָּבָר הַנִּידָּר – כולם מודים שאפשר להתפיס רק בדבר הנדור, וְשַׁאנִי נַמֵּי בְּכוֹר, שאף שקדושתו חלה מאליה, סובר רבי יעקב שאפשר להתפיס בו, משום דִּכְתִיב (בְּיהּ) (במדבר ל ג) 'אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַה'', ותיבת לה' בְּאה לְרַבּוֹת אֶת הַבְּכוֹר שאף שהוא קדוש לה' ממילא, אפשר להתפיס בו. וְרַבִּי יוֹסֵי אָמַר לָךְ, הַהוּא – תיבת לַה' אינה באה לרבות בכור אלא מִינָּעֵי לֵיהּ לְרַבּוֹת חַטָּאת וְאָשָׁם שאפשר להתפיס בהם.

מקשה הגמרא: וּמָה רָאִיתָ לְרַבּוֹת מתיבת לה' התפסה בְּחַטָּאת וְאָשָׁם וּלְהוֹצִיא מכלל הריבוי אֶת הַהִתְפָּסָה בִּבְכוֹר. מתרצת הגמרא: מְרַבֶּה אֲנִי חַטָּאת וְאָשָׁם שֶׁכֵּן אף שאין חיובם על ידי נדר אך אין קדושתם חלה ממילא אלא מַתְפִּיסָן בְּנֶדֶר – צריך להקדישם לקרבן, ולכן נחשבים דבר הנדור, וּמוֹצִיא אֲנִי אֶת הַבְּכוֹר שֶׁאֵין מַתְפִּיסוֹ בְּנֶדֶר – שאין צריך להקדישו בדיבור אלא קדוש מאליו, ואינו דבר הנדור כלל.

וְרַבִּי יַעֲקֹב שסובר שחלה התפסה בבכור, אָמַר לָךְ, בְּכוֹר נַמִּי מַתְפִּיסוֹ בְּנֶדֶר הוּא – צריך להקדישו בנדר, וכִּדְתַנְיָא, שֶׁל בֵּית רַבִּינוּ אָמְרוּ, מִנַּיִן לְאָדָם שנוֹלָד לוֹ בְּכוֹר בְּתוֹךְ עֶדְרוֹ שֶׁמִּצְוָה עָלָיו לְהַקְדִּישׁוֹ לשם בכור, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים טו יט) כָּל הַבְּכוֹר וגו' תַּקְדִּישׁ', וכיון שמצוה להקדישו נחשב הוא דבר הנדור. וְרַבִּי יוֹסֵי, אָמַר לָךְ, נְהִי דְּמִצְוָה לְהַקְדִּישׁוֹ – אף שמצוה להקדיש את הבכור, וכי אִי לֹא מַקְדִּישׁ לֵיהּ בפיו מִי לֹא קָדוֹשׁ – האם לא יהיה הבכור קדוש, וכיון שאין קדושתו תלויה בהקדש הבעלים אינו נחשב דבר הנדור.

מקשה הגמרא: מדוע לרבי שמעון לא אמר כלום, והרי נַמִּי נָזִיר נַמִּי הָכְתִיב (במדבר ו ב) 'לְהַזִּיר לַה'', ויש לרבות מתיבת לה' התפסה בנזירות שמשון. מתרצת הגמרא: הַהוּא – 'להזיר לה'' מִינָּעֵי לֵיהּ לְכִדְתַנְיָא, אָמַר שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק, מִימַי לֹא אָכַלְתִּי אָשָׁם נָזִיר טָמֵא, שמא על ידי שנתרבו ימי נזירותו מתחרט הוא על קבלתו, וקרובים קרבנותיו להיות חולין בעזרה, חוץ מֵאָדָם אֶחָד שֶׁבָּא אֵלַי מִן הַדָּרוֹם, והביא אשם נזיר טמא, והיה אותו אדם יָפֶה עֵינַיִם וְטוֹב רוֹאִי, וְקִיווּצוֹתָיו – שערות ראשו סְדוּרוֹת לוֹ תַּלְתַּלִּים – תלויות בצורה נאה, אָמַרְתִּי לוֹ, בְּנִי, מָה רָאִיתָ לְשַׁחֵת שֵׂעָר נָאֶה זֶה – למה קבלת נזירות שבסופה תצטרך לגלח שערותיך, אָמַר לִי, רוֹעֶה הָיִיתִי לְאָבִי את עדרו בָּעִירִי, וּפעם אחת הָלַכְתִּי לְשָׁאוֹב מַיִם מִן הַמַּעְיָן להשקות את העדר, וְנִסְתַּכַּלְתִּי בְּצוּרָתִי שֶׁלִּי – בדמות קלסתר פני הנאה שנשתקף במי המעין, וּפָחַז יִצְרִי עָלַי – ומיהר יצרי הרע לבא עלי והביאני לידי הרהור עבירה, וּבִיקֵּשׁ בכך לְטַרְדֵנִי מִן הָעוֹלָם – שאאבד חלקי בעולם הבא, אָמַרְתִּי לוֹ – ליצרי, כלומר אמרתי לעצמי, רֵיקָה, מִפְּנֵי מָה אַתָּה מִתְגָּאֶה בָּעוֹלָם שֶׁאֵינוֹ שֶׁלְּךָ – ביופי תוארך שאינו מחמת מעשיך, אלא יצירת כפיו של ה', ועוד שֶׁסּוֹפְךָ – שגופך שאתה מתגאה בו עתה עתיד לִהְיוֹת רִמָּה וְתוֹלָעָה אחר מיתתך, הֶעָבוֹדָה [–לשון שבועה] שֶׁאֲנִי מַחֲזִיר לַשָּׁמַיִם – לשם שמים, שאקבל עלי נזירות ובסופה אגלח. ומסיים שמעון הצדיק, עָמְדוּ וְנִשְׁקוּנִי עַל רֹאשִׁי, וְאָמְרוּ לִי כְּמוֹתְךָ יִרְבּוּ נְזִירִים בְּיִשְׂרָאֵל, עָלֶיךָ הַכָּתוּב אוֹמֵר 'אִישׁ כִּי יַפְלִא לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר לַה'', ו'לה' משמע שמקבל נזירות לשם ה'. וכיון שהיתה נזירותו לשם שמים אכל שמעון הצדיק מאשמו.

הגמרא מקשה על דברי רבי שמעון ששמשון לא נדר בנזירות: וְשִׁמְשׁוֹן לָאו נָזִיר הֲוָה – וכי שמשון לא היה נזיר על ידי נדר, וְהָכְתִיב (שופטים יג ז) 'כִּי נְזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנַּעַר מִן הַבָּטֶן' – המלאך ציוה על אמו שיהא אביו מדירו בנזירות לאחר שיולד, ואם כן נזירותו היתה על ידי נדר אביו. מתרצת הגמרא: הָתָם הַמַּלְאָךְ הוּא דְּקָאָמַר בדרך נבואה שעתיד הוא להיות נזיר, ולא בדרך ציווי שאביו יקבל נזירות עבורו.

הגמרא דנה בדברי רבי יהודה ששמשון נטמא למתים. שואלת הגמרא: וּמְנָלָן דְּאִישְׁתְּמִי לְמֵתִים – מנין שנטמא שמשון למתים, אִילֵימָא מִדִּכְתִיב שאמר שמשון (שופטים טו טז) 'בִּלְחִי הַחֲמוֹר הִכֵּיתִי [–הרגתי] אֶלֶף אִישׁ', אין זו הוכחה, שכן דִּילְמָא נְרִיוֵי נָרֵי בְּהוּ וְלֹא נָגַע בָּהֶם – שמא זרק שמשון את הלחי מרחוק כדרך זריקת חצים, והרגם בלי שנגע בהם. אֶלָּא מֵהָכָא (שם יד יט) 'וַיַּךְ מֵהֶם שְׁלֹשִׁים אִישׁ וַיִּקַּח אֶת חֲלִיצוֹתָם' – שמשון הרג שלשים איש מפלשתים ולקח את בגדיהם, וכשהפשיט את בגדיהם בהכרח נגע בהם. מקשה הגמרא: דִּילְמָא אַשְׁלְחִינוּן בְּרֵישָׁא וַהֲדַר קַטְלִינַן – שמא הפשיטם תחילה ואחר כך הרגם. מתרצת הגמרא: אי אפשר לומר כך, שהרי 'וַיַּךְ וַיִּקַּח' כְּתִיב, ומשמע שבתחילה הכה אותם ואחר כך לקח את בגדיהם. שוב מקשה הגמרא: וְדִילְמָא גּוֹסְסִין שַׁוְינַן – שמא בהכאתו עשאם גוססים, ונטל את בגדיהם קודם שמתו. אומרת הגמרא: אֶלָּא נִמְרָא נְמִירֵי לָהּ – מפי השמועה למדו שקודם הרגם ואחר כך הפשיט בגדיהם.

שנינו במשנה שנזיר עולם מותר להקל שערו. שואלת הגמרא: וְנָזִיר עוֹלָם הֵיכָא כְּתִיב – היכן נאמר שמותר לו להקל שערו. משיבה הגמרא: דבר זה למדנו מאבשלום, דְּתַנְיָא, רַבִּי אוֹמֵר, אַבְשָׁלוֹם נְזִיר עוֹלָם הָיָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל ב' טו ז) 'וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיֹּאמֶר אַבְשָׁלוֹם אֶל הַמֶּלֶךְ אֵלְכָה נָּא וַאֲשַׁלֵּם אֶת נְדָרַי אֲשֶׁר נָדַרְתִּי לַה' בְּחֶבְרוֹן', וסתם לשון נדר קרבנות נזירות הוא, והיתה קבלה בידם שנזירות עולם היתה, וּמִגַּלְּחַ הֵיכִי דְּהֵיכִי אֶת שערו אֶחָד לִשְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יד כו) 'וּבְגַלְּחוֹ אֶת רֹאשׁוֹ (ויהי) [וְהָיָה] מִקֵּץ יָמִים לַיָּמִים אֲשֶׁר יְגַלְּחֵם כִּי כָבֵד עָלָיו וְגִלָּחוֹ' וגו',

אגרות קודש

[ה'תשל"א]

ע"ד פעולתה ובפרט בנוגע לאלמנות ויתומים – שליט"א – באהקת"ו, ואיך שסו"ס נקלטת בלבם נקודת היהדות והתומ"צ, ועד שמתבטא במעשה בפועל (בר מצוה, סדר בפסח וכו') – וזה נותן להם עידוד וחיות בחייהם למרות האסון כו' ועאכו"כ שצ"ל פעולות כאלו בכל קצוי תבל ובנוגע לאלו, שברכם ה' וכו' וכו'.